

XAVIER CARBÓ I CAÑIGUERAL ANTIC CAPELLÀ I GERENT DE PUNT DIARI I PROFESSOR JUBILAT

MOLTES TECLES

Xavier Carbó i Cañigueral acaba de publicar un volum sobre la història de la seva família, Can Carbó de les Serres, l'origen d'una extensa nissaga, amb l'ajut del seu germà Vicenç i l'assessorament de Joaquim Mundet. Curiós de mena, explica que no li han fet por els reptes i que se sent afortunat. En la imatge, Carbó, a casa dels sogres, a les Planes, amb un volum de Punt Diari, dijous passat

“He gaudit del clergat i de la vida de seglar”

“Havia estat a França, a Lió i a París, i allà havia vist el que eren els capellans obrers. Però veia que aquí no podia funcionar”

“Sóc idealista: crec en la utopia, crec que la faré realitat, i em clavo cada cop de nas...”

02/02/14 02:00 - LES PLANES D'HOSTOLES - Jordi Ferrer

“Amb el canvi de president a la Diputació, no vaig acceptar fer unes noves tasques i em van indemnitzar perquè era contractat indefinit”

“Al Vicens Vives, era tutor dels nois de la Font de la Pólvora. I la reunió amb els pares l'havíem de fer allà, on havia fet casals d'estiu”

Xavier Carbó i Cañigueral (Cassà de la Selva, 1943) va créixer en una família amb deu germans. Llicenciat en teologia, ha fet de capellà, de professor d'institut, de gerent de Punt Diari i de responsable editorial de la Diputació de Girona. Cristià practicant, és casat, té dos fills i tres néts. Professor jubilat des de fa sis anys, ara vetlla el sogre, a les Planes d'Hostoles.

Comencem pel principi, quant de temps va estar al seminari?

Hi vaig entrar als deu anys i n'hi vaig estar dotze. En l'entreacte vaig estar tres anys amb el bisbe [Josep Cartañà]. Ells en deien els “familiars” del bisbe: dos capellans i dos seminaristes, un dels quals era Josep Maria Marquès, que va fer tot això de l'Arxiu Diocesà, que ara es pot trobar per internet. Era un gran savi [...]. Vaig acabar als 22 anys el seminari, però encara no tenia l'edat reglamentària per fer de capellà, que era de 24. Vaig demanar dispensa a la Santa Seu per ser-ho abans.

Com li va provar la vida religiosa?

Jo vaig estar a Anglès. Acabaven de treure el capellà per influències de l'alcalde, que tenia la impressió que era massa progressista. I m'hi van portar a mi perquè els va semblar que sabia calmar els ànims [...]. Jo els vaig dir que continuaria la feina de l'anterior capellà. Jo sóc de molt de treball fet a poc a poc, des de sota: els nens, els pares, assemblees a tot el poble... He tingut sempre una idea que m'ha rondat pel cap: als pobles, als països... el que els empeny al final és la gent. I, per tant, a mi m'agrada treballar les bases a poc a poc. I al poble es va crear un clima molt animat.

Quants anys hi va estar, a Anglès? Hi va tenir problemes?

Hi vaig estar del 1966 al 1971. Més tard, vaig anar a Olot. Això [Anglès] és el primer amor, la primera parròquia per al capellà... Hi havia molta animació, una vida tremenda [...]. És una població fabril, o era. A la Burés, hi devien treballar prop de mil treballadors [...]. Diguem que allà es va començar a originar el meu conflicte, perquè jo començava a predicar i la gent s'entusiasmava. Cobrava molt poc, però tenia la vida assegurada. Jo promovia, però sempre escudat, perquè a mi ningú no em podia dir res. Tant els amos com els treballadors li tenien un respecte, al capellà. Amb un company meu ens vam proposar el canvi. “Jo vull anar a treballar”, vaig dir, és a dir, a guanyar-me les garrofes.

Va ser possible?

Vaig anar a la fàbrica [Burés], però em van dir que anés al despatx. Pensa que jo era molt jove, tot allò era molt utòpic. Sempre he estat més aviat idealista: crec en la utopia, crec que la faré realitat, i em clavo cada cop de nas...

I, després de la patacada, continua sent utòpic?

Sí, sí, però porto un impuls a sota. Per això faig aquestes aventures i quixotades, com els llibres [dos volums sobre la seva família]. Jo sé que quan m'ho proposo... Ja des de l'època del seminari, em proposaven una cosa i jo em deia: "Això poc que ho acabaràs mai", però jo deia sempre que sí, tant si pensava que hi estava preparat com si no.

I va poder fer de treballador?

No, vaig tenir l'oposició de la clerecia. Vaig anar al Bisbat, vaig dir que renunciava al sou perquè volia treballar. El meu company, de Sant Feliu de Guíxols, sí que va aconseguir un sou, però era un sol amo i un sol treballador: ell. I era fàcil [riu]. No ho vaig aconseguir, vaig ser força censurat per la gent que manava dins del poble, perquè el capellà havia d'estar alliberat per la feina. I, en canvi, entenia que era un compromís que havia d'assumir, perquè pensava que el capellà havia d'anar cap aquí... N'hi podia haver d'intel·lectuals, de professors, però també n'hi havia d'haver d'obrers. Havia de ser un més i, si volia treballar, que treballés, perquè si cobrades de l'Estat tenies uns compromisos amb l'Estat. I en una assemblea que va voler fer el bisbe [Narcís] Jubany, ja li ho vam dir, tot això. La primera cosa era marxar de la tutela de l'Estat. I si no podíem fer tanta feina litúrgica..., la nostra feina era una altra [treballar]. La principal oposició va ser de la clerecia del costat. Es preguntaven què passaria amb els enterraments... Jo ni ho havia pensat. "Si jo tinc una obligació laboral, algú altre ja ho farà", deia. Era un temps en què el capellà jove podia fer aquestes coses i tant era si anaven a missa o no hi anaven.

La impossibilitat de treballar va fer-lo deixar la clerecia?

Primer hi va haver aquest conflicte, de dependre de l'Estat. Això posava traves. Després, el celibat, en què ningú no creia [...]. Després de fer exercicis espirituals al seminari, el rector va quedar entusiasmat i em va dir una cosa: "Haviem pensat que fossis el director espiritual del seminari." I li vaig dir que tenia una idea molt diferent del capellà que s'està formant, i em sembla que resultaria conflictiu. "M'estic repensant si continuaré", els vaig dir.

Però no va ser fàcil deixar el Bisbat?

En aquell moment, n'hi havia molt pocs [de capellans]. Ho plantejo al bisbe [Jubany], que em va dir: "Ho hauria pensat de qualsevol, menys de tu." Em va proposar d'anar a l'Amèrica del Sud. Jo ja ho havia demanat, d'anar-hi, però no m'hi havien deixat anar [...]. Vaig demanar la secularització, però vaig veure que companys que ho havien demanat més tard em passaven al davant. Al final, el dia del meu sant, el 3 de desembre de 1973, vaig rebre l'escrit.

I va començar la vida de seglar.

Jo feia temps que ho rumiava. "He demanat de treballar i tot han estat pegues", em deia. I jo havia tingut un seguit d'experiències. Havia estat a França, a Lió i a París, i allà havia vist el que eren els capellans obrers, i aquesta inquietud ja la duia a dins. Pensava en una nova figura de capellà, que veia que no podria funcionar. Després, quan em van enviar a Girona, de subdirector del col·legi Cartaïà, ja vaig anar a treballar. Havia demanat la dispensa i m'havia d'espavilar. [...] Primer vaig ser ajudant a l'hora de fer pressupostos en una empresa de complements per a la construcció.

Per què va començar aquí?

Va ser la primera que vaig trobar. Era l'any 1973. El mateix cap em va dir si volia participar en una empresa d'inversions, a buscar calés, i vaig veure que allò començava a trontollar i que se n'anava en orris. I llavors Punt Diari havia començat i en l'entreacte vaig anar a fer el servei militar.

Quant temps va estar a Punt Diari?

Cinc o sis anys. Vaig començar d'auxiliar d'administratiu, també vaig fer d'adjunt a la gerència i de gerent. Al cap de dos anys de néixer, estàvem en una situació difícil i fins que no va ser concebuda com una empresa la cosa no va anar més bé.

I va trobar feina fora del diari?

Al final de la relació amb l'empresa, jo vaig negociar amb el president de la Diputació [Salvador Carrera] que els podia oferir el servei, la part editorial. Em va dir que l'interessava molt. A la Diputació, em van deixar renovar la Revista de Girona; vam passar a fer vint publicacions a l'any, quan abans se'n feien quatre. Això sí, vaig anar a rautar pertot i fent intervenir les caixes, l'Ajuntament de Girona...Vam innovar.

I com va acabar la relació amb la Diputació?

Al cap d'un any, va arribar el canvi a la presidència [Josep Arnau per Salvador Carrera]. El nou president va arribar amb el seu director de campanya i em va proposar de fer unes tasques que no eren exactament les que jo duia. Per tant, vaig dir que no ho acceptava i, com que jo era un contractat indefinit, em van haver d'indemnitzar.

I després va anar a la Fundació Ser.Gi, tinc entès.

Em van venir a buscar perquè sabia anar a demanar. Em vaig cuidar sobretot dels drogodependents. L'economia [de l'entitat] no funcionava i sabien que jo em sabia moure en aquests ambients polítics amb una certa destresa. De tota manera, sempre buscava assessors. Al Ministeri de Benestar Social, hi vaig anar amb [Lluís Maria] De Puig, i em van concedir els calés que necessitàvem. Això era igual que quan era estudiant. Em feien fer coses que no sabia si les sabia fer, però jo deia que sí. D'entrada, jo ja deia que sí. Això ha estat una tònica de tota la vida. El meu pare, en Jaume, em deia: "El treball i fer-s'hi molt t'obrirà totes les portes." I això ho he dit moltes vegades als alumnes. I així ho feia en les empreses: jo cobrava l'últim sou, però mirava a dalt de tot. Més endavant, també vaig estar a la Fundació Astrid 21.

I també ha estat a Ensenyament?

Vaig entrar a Ensenyament per la via de professor de religió. Com que era llicenciat en teologia, vaig entrar a [l'institut Jaume] Vicens Vives. Vaig estar quinze anys de professor. Vaig estar un temps a l'atur, anava a buscar feina allà on fos: en una empresa càrnia o per fer de viatjant. Era igual. Quan vaig sortir de capellà, no sabia res, però ens havien donat una dialèctica... De fet, estudiàvem oratòria. A Ensenyament, amb 50 anys, en vaig fer quinze de professor; primer al Vives i després a les Escolàpies de Figueres. Al Vicens Vives, em van dir que fes història, música... S'acceptava que el capellà que tenia humanitats fes coses relacionades, com ara història, català i música. Va ser una feina molt gratificant. Vaig fer la tutoria dels nois de la Font de la Pólvora. La reunió amb els pares l'havíem d'anar a fer allà. De fet, de jove, quan feia de capellà, ja hi havia anat a fer casals d'estiu. M'hi vaig sentir còmode. He d'agrair a la vida que tant en la clerecia com en la vida de seglar he gaudit molt de la feina. M'he sentit un afortunat, excepte quan han arribat les trompades, com l'accident d'un germà o la malaltia d'un altre. A casa, com que era el desè germà, a banda dels pares, també tenia els germans que em feien de pare.

Xavier Carbó i Cañigueral, a les Planes d'Hostoles, on vetlla el sogre, dijous passat. Foto: MANEL LLADÓ.

Publicat a: El Punt Avui. Comarques Gironines 02-02-2014 Pàgina 8

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/713491-he-gaudit-del-clergat-i-de-la-vida-de-seglar.html>